BİR KESİT

Yazan: **Durmuş Özer** - 22 Haziran 2008

Bir yaz sabahı insanlar günlük işlerine dağılmaya başlamışlardı. Günler sıcak geçtiği için işler sabah ezanla beraber başlar, insanlar sekiz saat çalışırlar. Kalan süreler istirahat ve başka ihtiyaçlar için kullanılır zaman. Yalnız tarımla uğraşan, tarımdan rızkını çıkaranlar için saatin ve zaman kavramının geçerliliği yoktur. Sabah şafakla beraber gece karanlığına kadar süren günlük mücadele. Tarım mücadelesinde ücret garantisi de yoktur. Bir yıllık mücadele sonunda on dakikalık bir dolu afet ile, bir yıllık emeğinin heba olup gideceğini hesap edemezler. Mevsim bol yağışlı geçerse mahsülü çürür veya çok kurak geçmiştir mahsül yanıp gider. Bu riskler karşısında çaresizdir. Sigorta denen bir sistem vardır. bir yetkili gelip de kardeşim bunun yolu şudur, ödeme planı budur, şu bürokrasiyi yerine getirmen gerekir diye yol gösterici bulamaz. Onunda çocukları vardır, onlarında birer aydın, okumuş insan olmayı arzu eder. Bir sorun vardır; dershaneye gönderemesi, gerekirse özel hoca tutması gerekir. Halbuki liseye yolladığı çocuğunun cebine koyacak harçlığı ya vardır, ya yoktur. Bunları yapmazsa aynı hizmeti almış biri ile aynı şartlarda imtihan olacak, aynı şartlarda mücadele verecek. Ama başarı nasıl gelecek ki.

Bunların hesabını yaparken aklına bir fikir gelir. Der ki; bir ahır yapıp besicilik yapayım. Kerpiçte olsa ahırı yaptı, sıra hayvan alıp faaliyete başlamayı düşündü. Ama hangi para ile hayvan alacak? Devlet Baba aklına geldi. Kredi alayım bankadan, hem ben kazanayım, hem Devletim kazansın. Dedi. Gerekli işlemlerin sonunda kredisini aldı. İhtiyaç çok, o parayı beside kullanacakken bir bölümünü büyük oğlanın düğün masraflarında harcadı. Devletimde boş durmadı. Daha yüksek gelir elde etmesi için iç piyasadan üstün ırk hayvan yerine, yurtdışından hayvan başı binbeşyüz dolara ithal hayvan getirdi. Bu hayvan hijyenik temiz ahırda yaşar deyip, yeterli inceleme yapmadan teslim etti. Besicim yüksek ırk olan bu hayvanı örümceklerle dolu, havalandırması olmayan, güneş görmeyen, bırakın hayvanı, hiç bir canlının yaşayamayacağı ahıra attı. O kadar elverişsiz ortam idi ki, hayvan süt vermeyi unuttu. Adeta kaderine küstü, süt vermez oldu. Sütü satıp yem parası yapacak, danayı kredinin ödemesinde kullanacak idi, olmadı. Berrak sularda yüzen balığın bulanık sularda yaşamadığı gibi işin içinden çıkamayan çiftçi kardeşimin aklına ince bir fikir geldi. Ben bu işi kavrayamayacağım dedi. Kasaba kestirmeye karar verdi. Kesmesine kesti de, binbeşyüz dolar faiziyle beraber yüksek meblağı tutan kredinin ancak yarısını tutturabildi. Beklediki Devletim affetsin. Para devletin olsa can kurban, feda olsun. IMF ve Dünya Bankasından binbir güçlükle yalvararak alınan kredi idi. Kendi ülken olmayan parayı nasıl silsin.

Vaktiyle Zuday'da subaşında iki akraba kavga eder. Ertesi gece akrabanın biri ötekini görmeden bel ile tepeler. Aynı akraba ertesi günü vah gardaş nerelerine

vurdular der, bir koyun postu alır, iyi olması için posta sarar. Bu gün yine ekonomik sıkıntı var dediğimizde dünkü yediğimiz yara daha iyi olmadı. Devletim de zarar etti, ben de ettim. O sıkıntıları toplum olarak hâlâ çekmekteyiz. Bunları niye yazıyoruz? Çiftçinin halinden bir dem vurmaya çalıştık. Devlet-millet olarak dün yaptığımız yanlışı tekrar etmeyelim. Hem hayvancılığı kalkındırmak için kredi vereceksin, hem de hayvan ithal edeceksin. Olmaz böyle bir yanlış.

Az bir kuraklık oldu, bazı hububat çeşitleri noksan oldu, heyecana kapıldık. Artık tarımda lütfen bırakalım şu ithalatı. Pahalı da olsa benim çiftçim kazansın. Eğer bir ürünün noksanlığı varsa paran da olsa bulamazsın. Umarım 2007’de olanlar azda olsa hükümetin gözünü açmıştır. Bireyler ne kadar zengin olursa, yükümlülüklerini o kadar yerine getirir. Dün yaptığımız yanlışların hatasını bugün bizler çekiyoruz. Aynı hatayı Devlet-millet olarak bugün biz yapmayalım ki; yarın çocuklarımız çekmesin.

Sevgili dostlar.

Bugün gönül telimize dokunduk, bu nameler çıktı. Yarın bakalım ne ola, ne döküle.

Yorum Ekle

Durmuş Özer